MANO GYVENIME BUVO laikotarpis, kai per septynerius metus turėjau septynis tėčius. Apie jį čia ir papasakosiu.

Jei kas nors pasirodys išgalvota, neabejokite, viskas tiesa, pavyzdžiui, istorija apie žiurkę ir žiurkėną arba apie moterį su klouno lūpomis iš prieskonių. Neketinu kurti nepaprastų dalykų, jie ir taip įstringa atmintyje, kurti nėra reikalo. Jei ką ir išgalvoju, tai pačias kasdieniškiausias detales, tarkime, gulimojo krėslo spalvą valčių pašiūrėje, kurioje nutiko kai kas ypatinga.

I DALIS

AUGALŲ ŽYNYS

Šioje dalyje:
sumuštas Kalėdų Senelis,
išaiškėjusi paslaptis
ir vardus pakeitę vyrai bei akmenys

JIS PRITUPIA IR pažvelgia man į akis.

– Tu turi dvi nosis, – sako.

Apsičiupinėju, tarsi reikėtų tokį teiginį paneigti. Nesuprantu, ką turi omenyje, bet žinau, kad tuoj paaiškins, nes matau barzdoje ryškėjančią šypseną.

Jis dailus, kai šypsosi. Tarp juodų garbanų įspaustos šviesios, pilkšvai mėlynos akys atrodo nesusijusios su likusia galvos dalimi. Nors spalvos nesipjauna, net atvirkščiai. Jis lyg šviesa savo paties tamsoje, o žvilgsnis blykčioja it lašišos nugara tarp jūržolių suteikdamas kerinčių galių. Aš vėl esu užkerėtas.

– Daryk kaip aš, – sako jis ir pakelia ranką tarp mūsų veidų.

Ant nagų matyti sulos likučių. Jis ketina išmokyti mane paskutinio dalyko prieš išsiskiriant visiems laikams.

Aš darau kaip pasakytas, bet nepamirštu jo nekęsti. Kad niekada nebuvau jo sūnus, sužinojau vos prieš kelis mėnesius, todėl kartais visai išgaruoja iš galvos, jog esu atleistas nuo pareigos mylėti. Nekęsti dar tik mokausi, bet sekasi vis geriau – leitmotyvas jau rastas. Jam skambant ausyse, pakeliu ranką, laikau prieš jo plaštaką.

Augalų Žynys išmokys mane paskutinio triuko, bet negaliu pradėti nuo čia (aišku, jau pradėjau, bet stengtis reikia, bent jau dėl dramatinės struktūros).

Noriu pradėti nuo dienos, kai jis liovėsi būti mano tėčiu. Nes ji tokia keista, kad prisimenu smulkiausias to keistumo detales.

Nors pirma turbūt reikėtų paaiškinti, kas tas Augalų Žynys.

NUOGĄSTAUJU, KAD JUMS prieš akis jau iškilo koks nors milo apsiaustu apsigobęs druidas. Žinokit, jis rengėsi ne taip. Vyras, kurį vadinau tėčiu, vilkėdavo mėlynu puskombinezoniu ir mūvėdavo pirštines iš juodžemio. Vasaromis tai būdavo visa jo apranga, žiemą dar įsispirdavo į „Graninge“ aulinukus ir apsivilkdavo natūraliai dažytos vilnos megztinį. Vilną dažydavo mano mama.

Kol mėginate susikurti vaizduotėje jo paveikslą, noriu pabrėžti: Augalų Žynio būta dailaus, todėl prašau tokį ir įsivaizduoti, antraip visa logika – šuniui ant uodegos. Jis buvo iš tų vyrų, kuriems gražios moterys mezga vilnonius megztinius. Su tokiais žyniais moterys mielai gulasi į lovą. Puikiai tai išmanau, nes mačiau savo akimis.

– Nėra ko slėpti meilės nuo vaikų, – pasakė jis ir leido mums maltis lovoje, kol pats sanguliavo su mūsų mama.

Susigūžęs kojūgalyje klausiausi jų alsavimo. Man nepatiko – mama švokštė kaip ragana. Bijojau, kad jei pažiūrėsiu, jos ir veidas bus kaip raganos, tad nežiūrėjau. Taigi mano žvilgsnis lipo sienomis.

Virš lovos kabėjo keistas paveikslas „Metų laikų Dievas“. Vietoj akių vokų tas Dievas turėjo žirnių ankštis,

ausis atstojo kukurūzų burbuolės, pečius laiškiniai svogūnai, o ten, kur turėtų būti krūtinė, pūpsojo didžiulis pilkai žalsvas moliūgas. Siaubingas padaras, toks obuolžandis demonas, bet Augalų Žynys tvirtino, kad jis Dievas. Raganiškiems garsams nutilus Augalų Žynys atsistojo, tarsi dėkodamas demonui, paglostė paveikslo rėmą ir vėl įsirangęs į puskombinezonį dingo sode.

Jis buvo nuolat užsivertęs darbais. Atliko svarbią misiją šioje Žemėje. Tokią svarbią, kad valstybė net algą mokėjo, kad tik skirtų jai visas jėgas. Vyras, kurį vadinau tėčiu, buvo valstybės remiamas Augalų Žynys. Suprantu, išgirdus tokią žinią, kvapą užgniaužti gali greičiau, nei pasiklausius apie nuteisto politiko darbelius, tai kol jums dar lūpos nepamėlynavo, skubu pridurti, kad valstybė nelabai žinojo, ką tiksliai veikia mano tėtis. Jei būtų numaniusi, ką per dienas išdarinėja tas valstybės finansuojamas augalininkystės genijus, dievaži, būtų užsukusi kranelį tą pačią dieną. Arba nugirdusi, jog apskritai dirba, nes kažkur valstybinių įstaigų stalčiuose gulėjo raštas, kad mano tėtis yra neįgalus dirbti, todėl turi gauti išmokas už nieko neveikimą.

Jis buvo neįgalus, bet tik tame popiergalyje, o iš tiesų stebėtinai judrus. Antai prabudęs vieną rytą pajuto nenumaldomą troškimą pabėgėti iki Vesterviko ir vos papusryčiavęs leidosi į kelią. Tiesa, tuo metu gyvenome Gamlebyje, bet iki Vesterviko vis tiek toloka. Jis įveikė beveik visą atstumą. Po pietų paskambinęs nepažįstamas ponas iš Hermanstorpo pranešė, kad jo sode guli vyras ir mums

derėtų jį pasiimti. Nepažįstamojo padedama mama nunešė tėtį į automobilį. Jis nebegalėjo paeiti, bet spinduliavo kaip nugalėtojas.

Augalų Žynys dažnai taip spinduliuodavo, nes tikrai nugalėjo – perprato ir įveikė sistemą. Pasitenkinimas ta pergale visada buvo stipresnis už baimę, kad jo fizinis pajėgumas iškils viešumon. Jis buvo išdidus ir atsargumo nepaisantis kovotojas. Vos radęs ausį, dar negirdėjusią istorijos apie jo pergalę prieš sistemą, giliai įkvėpdavo ir imdavo pasakoti.

Dabar jums, aišku, irgi norėtųsi ją išgirsti ir daugiau sužinoti apie Augalų Žynio triukus – tikrai turite tam teisę, nes patys juos ir finansavote arba bent jau jūsų tėvai, – bet teks šiek tiek atidėti, mat istorijai reikia daugiau veiksmo.

Tad leiskite papasakoti apie dieną, kai nustojau būti jo sūnumi.